

Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp

Tuần Báo Phát Triển Điện Năng

Điện thư: bientap.tbptdn@gmail.com Web: WWW.VOVINET.ORG

Tuần báo Điện Khí Phân Giải, dành riêng cho bạn đạo thực hành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp

Số 1257 11 tháng 8 năm 2019

Tiến Hóa

*Tiến hóa thâm sâu tự bạc bàn
Khai thông trí tuệ sống vẫn an
Giải mê phá chấp khỏi bàng hoàng
Học hỏi phân minh giữ pháp tràng*

Lương Sĩ Hằng

Mục Bé Tám 1993

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,

Bé Tám

Phần câu hỏi của Mục Bé Tám dành cho buổi sinh hoạt tại thiền đường:

- 1) *Làm người có vận hạn hay không?*
- 2) *Ở trên đời này loại người nào nghèo nhất?*
- 3) *Thần thông quăng đại thì phải làm sao?*
- 4) *Làm sao tạo được dũng chí?*
- 5) *Người đời hay than thở tại sao?*
- 6) *Những người đã từng sống trong tiền tài danh vọng, có thể tu thiền theo Pháp Lý Vô Vi không?*
- 7) *Ở đời này có những bệnh nan y thì phải làm sao?*

1)18-05-93

Hỏi: Làm người có vận hạn hay không?

Đáp: Thưa làm người có vận hạn hên xui. Ngược lại người tu thiền theo Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp thì sẽ quân bình vận hạn của chính mình, phát triển nội tâm tùy theo duyên nghiệp mà thức tâm trong chu trình tiến hóa, có không không có là lẽ thường tình, vui học và tự tiến trong thanh tịnh, nhờ nghịch cảnh phát triển tâm từ bi, càng ngày càng sáng thêm lên.

Kệ:

*Hiểu được tâm thức tạo vững bền
Cảm thông thiên địa tự mình ên
Chiều sâu tâm đạo mình khai thác
Thế cảnh buồn lo chẳng phải nên*

2) 19-05-93

Hỏi: Ở trên đời này loại người nào nghèo nhất?

Đáp: Thưa ở trên đời này loại người nghèo nhất là loại người mất tâm linh, không sao có cơ hội phát triển tâm từ bi của chính họ, chỉ hướng về tiền bạc và ganh tỵ, đòi hỏi quyền thế và thương yêu, mất hết căn bản đạo đức, cuối cùng tự chuốt lấy khổ nạn và ra đi, phần hồn càng ngày càng yếu ớt, luân hồi trong kiếp thú hơn thua mà thôi.

Kệ:

*Khổ nạn trao tâm chuyển chuyển hồi
Tâm tư động loạn khó về ngôi
Phong ba động loạn không sao thức
Nghiệp quả luân hồi cũng thế thôi*

3) 20-05-93

Hỏi: Thần thông quăng đại thì phải làm sao?

Đáp: Thưa thần thông quăng đại thì lại được thanh tịnh nhiều hơn, trí tâm thanh nhẹ hơn, cũng do công năng công phu đạt thành, sự dầy công trên hết, ý lực tự tu tự tiến là cần thiết, hướng về trung đạo mà thực hành, chẳng theo trái và chẳng dựa phải, phần hồn mới được dừng mảnh thẳng hoa, tâm làm thân chịu rõ rệt.

Kệ:

*Không còn ý lại mê làm động
Tự thức khai tâm triển một vòng
Điểm giới phân minh đạo với đời
Chẳng còn nhờ vả tự mình thông*

4) 21-05-93

Hỏi: Làm sao tạo được dũng chí?

Đáp: Thừa sau cơn đau khổ của lòng người thì mới tạo được dũng chí thăng hoa, tự cảm thông cuộc đời là tạm bợ, nhiên hậu mới chịu nung nấu ý chí tiến hóa tới vô cùng. Thiên cơ biến chuyển là khí giới điều luyện tâm linh của Thượng Đế, người đời không bao giờ lường trước được. Người chơn tu thật thà không cần trốn tránh thiên cơ, nhưng lúc nào cũng bằng lòng tiến hóa theo trình độ sẵn có thì mọi việc sẽ được êm xuôi.

Kệ:

*Bằng lòng tu tiến chuyển qui hồi
Chẳng có bận tâm cũng thể thôi
Ai tưởng ai hành ai đạt pháp
Trần tâm ô trược khổ từ hồi*

5) 22-05-93

Hỏi: Người đời hay than thở tại sao?

Đáp: Thừa người đời hay than thở tại chính bản thân của họ mất quân bình, hướng ngoại tranh chấp so đo, tạo khổ cho chính họ mà không hay, mỗi ngày mỗi sai thêm, không khác gì người đang đứng giữa bùn lầy, chỉ có lún thêm, không sao thoát được.

Kệ:

*Khó khổ hằng ngày lại lún sâu
Bơ vơ cực nhọc lại thêm sâu
Chơn hồn không thức đang sa đọa
Tự thức thực hành rõ nhiệm màu*

6) 23-05-93

Hỏi: Những người đã từng sống trong tiền tài danh vọng, có thể tu thiền theo Pháp Lý Vô Vi không?

Đáp: Thừa những người đã từng sống trong tiền tài danh vọng, mà tự cảm thức được mình đang mặc một cái áo rách của trần gian tạm bợ, bằng lòng vứt bỏ áo rách đó thì mới có cơ hội chuyển thức thực hành Pháp Lý Vô Vi, may ra tái lập luồng điện thanh cao, hội thành áo giáp tình thương của muôn loài vạn vật, dứt khoát thăng hoa tiến hóa nhẹ nhàng hơn.

Kệ:

*Hồi tâm thức giác tự qui hườn
Cởi mở thanh cao chẳng giận hờn
Đời đạo thâm tình nay thức giác
Thực hành chơn pháp chẳng còn hơn*

7) 24-05-93

Hỏi: Ở đời này có những bệnh nan y thì phải làm sao?

Đáp: Thưa ở đời này mắc phải bệnh nan y thì phải tự ăn năn sám hối, để sửa tâm và sửa tánh, từ ăn uống cho đến hành động. Như sự nóng nảy tự làm rối loạn sự vận hành của nội tạng, xảy ra bệnh nan y mà không hay, tự tưởng làm mình là người tốt, bệnh hoạn không sao phân minh được hồn vía, đang ở đâu? Thần thức không yên ổn, nhiều khi muốn chết nhưng chưa đến lúc cũng khó chết, bản loạn không biết được luật nhân quả, tâm làm thân chịu, chỉ còn thức tâm lo niệm Phật, vun bồi luồng điện vô sanh bất diệt. Ngày đêm niệm Phật, tự khôi phục lại vị trí của tâm linh, thì khi nhắm mắt phần hồn sẽ được gỡ gạc phần nào mà thôi.

Kệ:

*Cảnh đời thức giấc cảnh sang tôi
Tự sửa tâm linh để đứng ngời
Lập hạnh hồn thiêng không bị động
Sanh sanh diệt diệt cũng thể thôi*

CÙNG ĐỌC THƠ ĐỨC THẦY

Âm thanh diệu pháp

*Tôi yêu giọng nói tự nhiên
Trời ban nguyên khí tâm yên cảm hòa
Phát ra tiếng nói thật thà
Thương yêu trù mến chan hòa tình thương
Âm thanh giọng nói mở đường
Quý yêu muôn loại cảm thương cảm hòa
Gốc là nguyên khí tình Cha
Ban cho giọng nói thiết tha thực hành
Âm thanh diệu ngọt diệu thanh
Nhớ thương quê Mẹ, bức tranh tuyệt vời
Tâm yêu thương nhớ đời đời
Quốc hồn tươi sáng thanh thoi diệu hòa
Sáng soi nguyên lý tình Cha
Trong người có sẵn tâm hòa tiến lên
Âm thanh nguyên lý đạo nền
Tình thương đạo đức vững bền tự tu.*

Lương Sĩ Hằng.

Montreal, 15-06-1997

Vui Xuân 3

Cho nên đúng giờ thiền, đúng giờ ngủ, đúng giờ ăn, đúng giờ làm việc! Cái gì cũng phải giữ đúng thì nó mới yên! Mà lời thôi là nó không yên! Trật tự là quan trọng, lấy món đồ ở đâu phải để lại y chỗ cũ, không có bỏ bậy được, người kế tiếp người ta mới có cơ hội tìm! Cho nên nhiều người nói lý thuyết hay lắm, kêu người ta tu đi, kêu người ta đừng dục nhưng mà nó đi kiếm đường nó dục. Cái đó là tự gạt mình! Cho nên người tu Vô Vi không có tin một người nào hết! Tôi thực hành thì tôi xét tôi thôi! Tôi sửa được tôi thì tôi nhờ, còn tôi không sửa được tôi thì tôi phải chịu! Chứ tôi không có kêu người khác và tôi không làm! Tôi phải làm, tôi phải sửa, tôi thích cái gì tôi học cái đó, có nạn thì tôi phải chịu, tôi phải gánh, mà tôi phải giữ pháp tôi thiền thì tôi mới giải quyết được!

Con người cái gì kêu bằng đời đạo song tu? Đời đạo song tu mà không dám dẫn thân vô bất cứ nẻo học nào làm sao mà kêu là đời đạo song tu? Có thử thách mới có cơ hội tiến thân! Không có thử thách không có cơ hội tiến thân! Cứ an thân tự toại, rồi làm ông Phật giả ở thế gian, cho người ta cung phụng, đâu có được! Cái chuyện đó không được, phải thực hành, phải khổ công, phải làm việc, mới có cơm ăn!

Cho nên tôi về với các bạn, bằng tiếng nói! Nhưng mà có dịp nào, tôi cũng sẽ về với các bạn bằng thân xác này! Một lần đến với các bạn tôi cảm thấy các bạn vui nhiều lắm. Cho nên cái sự nhớ nhưng đó tôi không bao giờ quên, luôn luôn, nhiều bạn tranh chấp, tôi cũng đến, tôi thăm, cho gia đình họ vui, cho bạn bè họ vui, cho mọi người vui là tôi mừng rồi. Chớ tôi không phải tới tôi xin cơm ăn, tôi đến với một cách cực nhọc, dành dụm tiền bạc tôi đi, trị bệnh người ta kiếm chút đỉnh tiền, tôi cũng đi thăm! Tới thăm một chút thôi, để cho người ta nhận thức sự thanh nhẹ của người tu và sự nặng trọc của tâm phàm để họ có cơ hội thức tâm hơn! Chứ không phải làm việc cho cá nhân, tôi không cần các bạn cho tôi thanh quang vì tôi đã được trực tiếp! Tôi mong các bạn thực hành rồi các bạn đi như vậy, đi tới đâu đem sự bằng an, đi tới đâu đem sự vui vẻ cho mọi người! Điều đó là điều cần thiết! Còn đi tới đâu tạo sự bận rộn, lo âu, tranh chấp cho người khác, không nên đi! Ở nhà đi! Cái đó không có lợi! Cái đó là thất bại! Cuối cùng là thần kinh các bạn sẽ bị hư! Mà các bạn đi đến đâu đem được sự tin vui cho mọi người, nên đi! Mà mọi người tin cậy các bạn, các bạn cố gắng đi!

Cho nên Vô Vi là tự do phát triển! Cái trường thi là trường đời mà thầy các bạn là người mới tu! Người mới tu đều là thầy, mà người chửi bạn cũng là thầy các bạn, chứ không có kẻ thù, thầy! Thương yêu các bạn, xây dựng các bạn, chửi các bạn, mắng các bạn, các bạn chịu nhịn nhục để tu tiến! Chứ không phải chửi các bạn là không phải không có lý do đâu! Có lý do! Từ nhiều kiếp, nhiều năm, bây giờ tái ngộ trong xây dựng thương yêu, phải cố gắng học hỏi và tiến thân, chứ đừng cho đó là sai, tạo ra sự tranh chấp, khối này ganh với khối kia, khối kia ganh khối nọ là sai, không đúng! Sửa đi! Tâm thân lo sửa là đúng! Rồi rốt cuộc cũng qui hội là anh em một nhà, chung một quả địa cầu, chung nguyên khí hít thở chứ không có xa được! Không có nói bạn là thờ hơi át xít, tôi thờ hơi dầu thơm, không có đâu! Cũng một cái nguyên khí thanh nhẹ đó mà thôi, chung sống hòa bình rõ ràng! Cho nên càng tu càng thanh nhẹ, càng tu càng cởi mở, càng tu càng cảm thấy hạnh phúc, thì lúc đó chúng ta mới về xứ sở ta được!

Thức hòa đồng không có, về xứ sở chúng ta còn nghèo khổ làm sao chịu được! Thức hòa đồng không có, không về được! Chớ nên các bạn phải sửa tâm thân, đó là điều cần thiết như! Tôi nói đây nhưng mà một ngày nào các bạn về xứ sở rồi các bạn thấy tâm thức các bạn thế nào? Tại sao các bạn về không được? Từ đó mình xét, phát triển kỹ thuật tốt đẹp để xây dựng cho mọi người, để mang khí giới tình thương và đạo đức xây dựng trong khối óc của mọi tâm linh, thì lúc đó thế gian mới thái bình được! Con người ở mặt đất này rất quan trọng, đã biết xây dựng rồi thì mới thật sự đóng góp cho nhân loại ở tương lai! Còn không biết thực hành và không biết dọn dẹp và không minh chánh được sự thanh trọc trong cơ tạng của chúng ta, cũng chỉ bị lôi cuốn bởi ngoại cảnh mà thôi và không có phát triển được! Dùng một cái lý

thuyết u ơ và không có phát triển được, rốt cuộc rồi bí không có thoát được! Nói thì hay mà ngồi bàn lại là bí! Không có thoát được! Chỉ có tu trở về thanh tịnh mới có cơ hội thoát được!

Cho nên những gì tôi nhấn nhủ trong dịp đầu năm và những ngày chung hợp của các bạn, bất cứ nơi nào, khắp năm châu, nghe qua những lời tỏ thể trong tâm thức của tôi truyền đạt đến các bạn, tôi mong rằng các bạn hiểu lấy các bạn nhiều hơn và chúng ta sẽ thực hành và chúng ta sẽ có cơ hội gặp nhau một cách dễ dãi trong cái tình thương yêu và tha thứ!

Vui trong thanh tịnh mới là đời đời và vui trong sự ồn ào chỉ có tạm bợ mà thôi! Nhưng mà đời mà chúng ta không chịu chung vui với sự tạm bợ thì làm sao đời nó bước vào đạo được? Vui với tạm bợ mà tạm bợ người ta nhìn chúng ta có một gương mặt khác hơn, thanh nhẹ hơn, sau những cơn tu thiền thanh tịnh! Đó là một cơ hội dần thân để đóng góp cho đời bước vào đạo! Chứ các bạn nói tôi người đạo tôi không đi chơi với mấy người đời, không được! Không có đời làm sao có đạo? Mà không có đạo không có đời! Phải hiểu chỗ này! Không có đạo thì đời không nó chỉ có phá hoại thôi! Mà có cái đạo, cái đời nó mới đỡ! Cho nên các chỗ các nơi các bạn thấy có nhà thờ, có cha, có này kia kia nọ, xây dựng cho xã hội có phần trật tự và thịnh vượng hơn, rồi các chùa chiền nó cũng vậy, đem lại chúng sanh có cơ hội ăn năn thức tâm hơn! Rồi tất cả các tôn giáo cũng vậy, thể hiện trên mặt đất này cũng là nguyên ý của Thượng Đế, để xây dựng cho tâm linh, muốn đem đạo vào đời, để giúp cho đời sống hạnh phúc hơn, đi xe hai bánh thay vì có một bánh! Hai bánh, một bánh về tâm linh, một bánh về đời! Đó đi xe hai bánh, thay vì đi có một bánh hà! Một bánh là chỉ có nói chuyện đời sân si tranh chấp! Đi xe có một bánh có ngày lọt xuống hố luôn, không có phát triển được! Còn đi xe hai bánh nó khác! Tâm linh là đạo rồi đời! Rồi đời đạo song tu nó mới mở ra, nó mới phát triển tốt đẹp, cho gia cang yên ổn, xã hội tốt lành, bỏ sự tranh chấp, trở về với thực chất của chính mình, vì chúng ta xuống đây tạm có mấy chục năm thôi, mà không lo dọn về thanh tịnh, rồi một ngày nào các bạn bỏ xác các bạn đi đâu? Đi về sự tranh chấp nữa à? Làm sao chịu nổi! Mấy chục năm tranh chấp rồi có đạt được cái gì đâu? Ngày nay các bạn nói đạt, tôi có căn nhà, có vợ có con, nhưng mà nợ đầy mình mà, các bạn đâu có yên đâu? Nợ vợ nợ con mà nợ luôn cả cái nhà và nợ luôn cả chiếc xe hơi nữa! Đâu có yên mà các bạn không tu? Chỉ có tu các bạn mới trả hết nợ! Các bạn giải thoát, làm một việc cho tất cả các việc! Các bạn tu các bạn ở trong cảnh khổ, rồi các bạn tu giải thoát được, mọi người dòm theo các bạn, noi theo con đường các bạn đi mà tu, để giải thoát, để giải cái nghiệp tâm của họ! Họ cảm thấy cần lấy oán làm ân, lấy sự kích động của đời mà xây dựng cho họ tiến về đạo thật sự hơn, mau chóng hơn, tốt đẹp hơn!

Cho nên mọi người hoàn cảnh tân tiến văn minh về vật chất nhưng mà rốt cuộc cái khổ vẫn mang theo như xưa! Hồi xa xưa thiếu ăn thiếu mặc cũng khổ, bây giờ thiếu ăn thiếu mặc cũng khổ! Bây giờ nói tôi sống đèn điện quen rồi mà bây giờ sống đèn dầu lửa tôi chịu không nổi! Nhưng mà rồi rồi nó cũng quen. Phải nhìn lại hồi xa xưa không có được đèn dầu lửa nữa! Chỉ đá với đá chọi nó ra ánh sáng, nhưng mà họ vẫn sống, sống thọ, sống với tự nhiên, sống một trăm tuổi như thường, không có sao! Mà chúng ta càng ngày càng văn minh lại càng giảm thọ, tại sao? Điện thì phải trả tiền điện, nước thì phải trả tiền nước! Nhà thì phải trả tiền nhà, xe hơi phải trả tiền xe hơi, quần áo phải trả tiền, hớt tóc cũng phải trả tiền, nợ đầy mình! Có chỗ nào yên đâu? Cho nên tôi mang đầu trục đi khắp thế giới thì họ cũng nhìn tôi, tại sao ông trục đầu, vì tôi muốn sạch! Chớ một lần hớt tóc phiền lắm, tốn mấy chục đồng, tôi làm gì có mấy chục đồng đi hớt tóc? Tôi lấy cái dao cạo tôi cạo cái nó xong, mỗi ngày tôi rửa nó sạch, không có tốn hao! Không có tốn hao thì không có bận rộn tâm của tôi! Phải đợi giờ rồi đi tới tiệm hớt tóc, rồi sấy tóc, rồi gì tùm lum đó tốn mấy chục đồng, thiếu nợ đó tôi không muốn thiếu nữa! Tôi hớt cho nó sạch, ăn rau cũng được, ăn gì cũng được, không có đòi hỏi, có thì ăn, không có thì thôi, nhịn cũng xong, chớ không có chủ trương đòi ăn! Chủ trương đòi ăn là trật! Người tu chỉ ẩm bụng thôi, ẩm một chút là phải lo giải! Ăn một trả mười! Ăn một chút rồi phải lo tu nhiều hơn để giải nó ra! Bởi vì cái hạnh Bồ Tát của nó đã cho mình ẩm no thì bây giờ mình phải đem nó tiến hóa tới sự thanh nhẹ! Đó là nhiệm vụ của con người! Con người đã ác mà cứ nói mình hiền! Nói tôi ăn chay là tôi hiền, đâu có hiền! Ăn chay cũng phải nhai nát nuốt vậy chứ, cũng dữ lắm, đâu có hiền đâu? Nhưng mà cái tâm phải hiền! Hiền là gì? Hiền là phải

sáng suốt, phải quán thông, phá mê phá chấp, con người đó mới người hiền! Còn mê còn chấp người đó không phải người hiền đâu! Người đó đang bị kẹt, bị khổ mà họ không hay! Đang bị cột, đang giam họ trong xó mà họ không thấy! Họ tưởng họ hay lắm, bảnh lắm!

Cho nên ở đời này, có thể lực thì có người ta theo, có người ta nịnh bợ, người ta bung bít. Nhưng mà các bạn tu xuất hồn rồi coi những người mà được bung bít đó họ ngồi ở vị trí nào khi họ chết. Xuống địa ngục thì thấy họ khóc, khổ ghê lắm, họ uổng cho một kiếp làm người, không biết xây dựng tâm thân. Còn chúng ta đây là hi sinh tánh hư tật xấu chúng ta vui! Không có gì đâu, anh em một nhà hết! Tất cả đều một nhà, cần khôn vũ trụ một nhà, huynh đệ tỉ muội một nhà! Tâm lúc nào cũng nghĩ như vậy, không có cách biệt người này và người kia! Có của gì của của ta đâu! Các bạn có kiếm bạc tỷ đi nữa chết cũng không có ôm bạc tỷ đi theo đâu! Mùa đông thì lạnh, mùa hè thì nóng, mùa xuân thì hòa! Đó là chơn lý của ông Trời dạy người ta phải xử dụng khối óc sáng suốt mà lo cho tâm thân! Chớ không phải ông Trời không có dạy! Ông Trời đâu có cần xuống đây nói chuyện nữa! Những cái nguyên lý của Ngài làm, kích động và phản động, đầy đủ hết trọn! Những bài học trong tâm thân mà con người không chịu học, mà đợi ông Trời xuống làm việc cho mình nữa là bê trễ quá rồi! Không có cái vụ đó! Cơ hội rất nhiều mà không chịu học, thì tự hại mình mà thôi, rồi cống cao ngạo mạn, lập địa vị, tưởng ta hay. Tôi được cuốn kinh này là hạng nhứt rồi, nhưng mà kinh trong tâm tôi, tôi không có mở. Cuốn kinh trong tâm tôi, tôi xếp! Tôi đọc cuốn kinh kia hay nhưng mà trong tâm tôi, tôi xếp lại! Tôi mở được cuốn kinh trong tâm tôi mới kinh sống! Kinh đó không bao giờ dẫn sai tôi và đi từ bước một, tiến trong hành trình rõ rệt!

Một năm lớn, một năm già, tuổi trẻ sẽ lên. Tuổi già xác thân sẽ lụn bại, nhưng mà người già biết tu thì từ già sẽ trở lại trẻ, vui vẻ, thấy phần hồn mình thanh nhẹ, thấy mọi sự an vui chấp nhận, mới thấy rõ thực chất của chính mình. Còn đua đòi theo tướng số, giàu sang phú quý, rốt cuộc ai coi tướng nói mình giàu có thanh nhẹ, tốt, hạnh phúc là thường nhiều tiền mà thôi. Nhưng mà không biết cái tiền đó ở đâu có, cũng khổ mới kiếm ra được nhưng mà khen cái là đưa, mà không khen là không đưa, thì đâu có khôn! Giàu mà không khôn thì đâu có phải người giàu thật! Người giàu mà khôn mới người giàu thật! Người thanh tịnh, sáng suốt, biết tha thứ và thương yêu, người đó mới giàu! Còn người mà không biết tha thứ và thương yêu, người đó nó nghèo, vì nó sợ! Nó tham sống sợ chết, nó nghèo chứ nó không giàu! Tham sống sợ chết, nó tưởng người khác cũng như nó là nó đem ra những cái luận thuyết tranh chấp.

ĐỀ TÀI SUY GẪM

Giai huân điển giới

Hỏi: Trong bài thơ “Đại Hội Thanh Tịnh” có câu thơ chúng con không được hiểu rõ; xin Thầy giảng cho, như sau:

*Thành tâm tin yêu sửa chính mình
Giai huân điển giới tự tâm mình
Lòng thành tự giác gieo duyên thức
Vững chí bền tâm hiểu chính mình.*

Đáp: Khi mà chúng ta tu, tháo gỡ được cái điển trực, thì luồng điển nó mới luân lưu, nó đi lên; nó tưởng tới cái gì nó cũng đi lên, chớ nó không có đi xuống nữa. “Giai huân” là đi lên, đi lên, đi lên tới vô cùng; nó mới tự thức được. Cho nên, các bạn nhiều khi tu được nhẹ, nhắm mắt thấy điển rút, là nó đi “giai huân” đó, nó đang đi lên! Mà nó hòa hợp được cái chấn động của cần khôn vũ trụ ở bên trên, và đại thanh tịnh, thì tự nhiên óc nó sáng, tâm nó minh một cách lạ lùng: từ hồi nào tới giờ nó không biết chuyện đó, mà bây giờ nó hiểu hết!

Helmet ngày 5 tháng 8 năm 2019

Kính gửi Tuần Báo Phát Triển Điện Năng:

Thưa các bạn: đây là tiết mục CHIA SẺ TÂM TÌNH PHÁT TRIỂN TRÍ TÂM. Đầu đề của tuần này là:

**DUYÊN LÀNH
DUYÊN LÀNH TRỜI ĐỘ QUÝ HƠN VÀNG
KHAI TRIỂN CHÍNH MÌNH TỰ SỐNG AN
DUYÊN ĐẠO TÌNH ĐỜI TRONG TIẾN HÓA
THÀNH TÂM TU LUYỆN ĐỘ CÁC MIỀN**

Lương Sĩ Hằng

Nhiều cái NHÂN tạo thành cái DUYÊN. Nhân tốt gọi là duyên lành. Nhân xấu gọi là duyên nợ hay duyên nghiệp.

Nhận thức được khả năng của con người, hiểu được mình, biết được mình và tu sửa được những tánh hư tật xấu của mình thì cuộc sống sẽ tốt đẹp và bình an hơn.

Hiểu được, làm được, thành tâm tu học vượt qua mọi trở ngại, sửa mình tiến hóa tới nơi sáng sủa, thanh tịnh vinh quang thì vàng cũng chẳng chịu đổi.

Mọi chuyện trên đời này đều có hai mặt, nếu muốn thấu đáo thì phải tìm hiểu tất cả hai bên. Chúng ta sống trên quả đất này có ngày có đêm, âm dương (hai mặt) gọi là Nhị Nguyên. Hai nguyên lý này chi phối tất cả sinh hoạt của chúng ta.

Những người tu chơn chánh là những Anh Hùng Cách Mạng Tâm Linh, không cần ai lăng-xê hay đưa lên làm gì hết, tự mình âm thầm tu sửa tánh hư tật xấu của mình. Thành công thì chia sẻ lại cùng chung vui. Nếu người ta bày đặt chuyện này chuyện nợ để đưa mình lên thì cũng chỉ để lợi dụng mà thôi. Thiên Ma hay làm chuyện đó. Lịch sử và quá khứ của Đại Gia Đình Vô Vi đã cho thấy rõ điều này.

Trong lúc sinh hoạt bàn bạc mục Bé Tám, có một số anh chị và bà con chú bác không muốn nói động đến hay nhắc lại vấn đề Đức Thầy đi đánh bạc trong casino. Đức Thầy đã nhìn xa hiểu rộng và thấy rõ vấn đề này, nghĩa là sau này có một số anh chị em hành đạo, làm đạo sẽ tránh né vấn đề này. Vậy nên mới có những lời nhắc nhở và nhắn nhủ như sau: **KHÔNG NÊN CẮT XÉN BẤT CỨ GIAI ĐOẠN NÀO ...** (trong cuộc đời HÀNH ĐẠO của Đức Thầy). Tôi chỉ nói lên và chia sẻ lại những cảm nhận của mình trong lúc sinh hoạt mục Bé Tám, nếu có gì không đúng thì xin các anh chị bà con chú bác bỏ qua cho.

Chúng ta là những người đau khổ đi tìm Đạo, học Đạo, để tìm ra sự thật, chơn lý của cuộc sống thì không nên bóp méo sự thật.

Kính chào các bạn.

Quý thương,

BÀNH CHÍ

Khoá Tĩnh Khẩu Niệm Phật Tháng Tám 2019 TVVK

Hôm nay khoá học, ngày đầu tiên

Hội tu đông vui, các bạn thiện

Tĩnh Khẩu Niệm Phật, khoá mười bảy

Tổ chức trên Thiền Viện Vĩ Kiên

Các bạn tu sinh, rất tinh tấn

Hành thiền, niệm Phật, thật là siêng

Khoá học kỳ này, rất thanh nhẹ

Điển rút bộ đầu lúc ngồi thiền

Tổ Thầy ân ban thanh khí điển

Tâm an, trí tịnh, thiền tiến xuyên

Thùy Bùi Missouri. 8/5/2019

=====

Bên Nhau Tu Tĩnh Khẩu

Ta từ nơi rất xa

Khăn gói ta lên đường

Đến phương trời xa lạ

Hội tụ cùng bạn thương

Bên nhau trong gang tấc

Nhưng không nói nên lời

Chỉ nhìn nhau niệm Phật
Tình thương dâng đầy vui
Cùng nhau ta tu luyện
Cùng nhau ta tọa thiền
Tịnh khẩu và niệm Phật
Điện dâng lên triền miên

Cùng thực hành chánh pháp
Niềm tin không đổi dời
Điện thanh ta dung nạp
Hành thiền chẳng buông lời

Bên nhau đi niệm hành
Cùng hít thở khí thanh
Trụ đỉnh đầu niệm Phật
Hoà điện với trời xanh

Tu học cùng bên nhau
Thầy ban điện thanh cao
Trụ tâm ta hành triền
Tâm điện hướng lên cao

Ôi! thật là thanh nhẹ
Lòng phơi phới thanh tao
Con đang nhớ về mẹ
Mẹ ban tình ngọt ngào

Bên nhau ta tịnh khẩu
Tâm hoà với hư vô
Điền trụ nơi đỉnh đầu
Cùng nhau niệm Nam Mô

Thủy Bùi Missouri 8/6/2019